

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

יצא לאור בתאריך:
יט' טבת תשע"ג

פרשה:

פרשת שמות

כותרת:

איך עובדים את ה' במגרש המשחקים?

פרוייקט בחסות "משרד השלוחים"

הדברים על אחריות הכותב בלבד

פרשת שמות

איך עובדים את ה' במגרש המשחקים?

רק לאחרונה שמעתי את שמו של טים טיבו – שחקן הפוטבול המפורסם, שהוא כוכב עולה עם מיליוני מעריצים. עד לאחרונה לא ידעתי בכלל על קיומו, כנראה הייתי האדם היחידי עלי אדמות שלא שמע עליו עד כה...

מה שמייחד את השחקן הזה, שהוא אדם דתי מאד. הדת שלו חשובה ומשמעותית עבורו והוא לא מתבייש בה. בכל פעם שהוא מבקיע גול במגרש – הוא עוצר לתפילה קצרה בצורה ייחודית שאותה הוא המציא והיא אף נקראת על שמו – "טיבואינג". ישנם כבר אלפים רבים ברחבי ארה"ב שמחקים את צורת התפילה שלו.

כשהוא מנצח במשחק, הוא מרים את ידיו כלפי מעלה, כאומר, שה' הוא האחראי לנצחון שלו, והכל בזכות שמים.

נהוג ששחקנים צובעים מתחת לעיניהם בצבע שחור כדי להגן על עיניהם מפני קרני השמש. טיבו ניצל גם את המימד הזה בתור "שלט פרסום", בתוך החלק השחור שעל פניו הוא היה כותב "מראה-מקום" של פסוק פלוני מהתנ"ך, ומיד לאחר מכן היו מיליוני אנשים פונים לחפש את הפסוק הזה בגוגל כדי להבין את כוונתו.

העובדה שישנו שחקן מפורסם ונערץ שהוא אדם מאמין וגאה בדת שלו – היא דבר נפלא. במעשיו הוא העניק כוח ואומץ לצעירים רבים להתגאות בדתם ובאמונתם ולא להתבייש בהם ברשות הרבים.

מסופר על הבעל-שם-טוב ששכר פעם בעל-עגלה שיקח אותו לעיר פלונית. בפולין של אותם ימים, בכל קילומטר בערך ניצב סמל של הדת שלהם והגויים היו עוצרים לידו כדי לערוך את תפילותיהם (כמו שהיום בכל אוטוסטרדה יש Rest Area שבה חונים להפסקה במהלך נסיעה ארוכה ומתמשכת).

אותו עגלון שהבעש"ט שכר עבור הנסיעה, עבר בדרכו ליד אותו מקום תפילה ולא עצר. נסעו עוד כברת דרך, ושוב היה מקום לתפילה – והלה אינו עוצר. הבעש"ט פנה אליו והודיע לו שהוא החליט לשוב לעירו. בעל העגלה אכן עשה כבקשתו, סובב את העגלה ועשה את הדרך בחזרה לעיר.

בבואם אל העיר, הודיע לו הבעש"ט שהוא מפוטר, מפני שהוא לא עצר להתפלל במקום התפילה שלהם. שאל אותו העגלון: הרי אתה יהודי ומה אכפת לך אם אני מכבד את הדת שלי או לא!?

השיב לו הבעש"ט: אם אינך חש מחוייבות כלשהי כלפי הדת שלך, ואין לך רגש של מחוייבות כלפי אלוקים, מה ימנע ממך אפוא להרוג אותי?! (סופר ע"י הרב שוחט).

כאשר מתבוננים בהיסטוריה של הגרים שהצטרפו לעם ישראל במרוצת הדורות, אנחנו מגלים תופעה מעניינת: הגרים המפורסמים והחשובים ביותר, לא היו אנשים שלא היה להם כל קשר וזיקה לדת או שלא היה אכפת להם מכל המושג של בורא עולם, אלא הם היו דווקא אנשים אדוקים מאד בדתם שחיפשו את האמת ומצאו אותה לבסוף ביהדות.

בפרשת השבוע – שמות – אנחנו קוראים על הגר הראשון והמפורסם ביותר: יתרו חותן משה, שבתחילת דרכו הוא היה מיועציו של פרעה. הגמרא במסכת סוטה (יא, א) מספרת שפרעה ערך אסיפה חשובה ביותר שבה דנו אודות ה"פתרון הסופי" רח"ל. כלומר, מה עושים עם היהודים שהולכים ומשתלטים על ארץ מצרים.

באסיפה הזאת השתתפו ונטלו חלק שלושת יועציו של פרעה: בלעם, איוב ויתרו. בלעם הציע להרוג את כולם, איוב שתק, ואילו יתרו אמר לפרעה שלא יגע בעם ישראל לרעה.

הגמרא ממשיכה לספר שבלעם שהציע להרוג את כולם, סופו שנהרג על-ידי בני ישראל. איוב ששתק – נידון ביסורים. ואילו יתרו שהגן על ישראל זכה שנכדיו ישבו בלשכת הגזית.

אצל מלך דיקטטור, כאשר אתה מתנגד לשיטה שלו, הדרך היחידה שנותרת כדי להשאר בחיים היא לברוח. ויתרו אכן ברח למדין. התורה מספרת שיתרו היה "כהן מדין", הוא ניסה כל עבודה זרה שבעולם, הוא למד ובחן כל דת שבעולם שהיתה קיימת באותה תקופה, עד שלבסוף הגיע למסקנה שהיהדות היא הדת האמיתית והכריז "עתה ידעתי כי גדול ה'" (שמות יח, יא – רש"י). דווקא אדם שהיה אכפת לו מדת האחרת – בסופו של דבר עשה מעשה והתגייר.

בתלמוד מסופר על גיורת נוספת, קצת פחות מפורסמת, שהצטרפה לעם היהודי לפני קרוב לאלפיים שנה. היתה ממלכה קטנה בצפון עיראק שנקראה חדייב. יום אחד התגלגל לשם יהודי שבא לעשות עסקים במקום, ובדרך כלשהי הוא נפגש עם המלכה המקומית. הוא סיפר לה על עם ישראל, על ארץ ישראל, על הדת היהודית ועל בית המקדש. המלכה התלהבה מאד מסיפוריו והחליטה לעלות בעצמה לארץ ישראל ולראות באופן בלתי אמצעי את העם המיוחד

הזה. היא הגיעה לירושלים והתלהבה מאד מהעם היהודי עד שהחליטה להתגייר ביחד עם בנה שהוא היה המלך.

היא הגיעה לישראל בשנת בצורת ומצאה במקום הרבה עוני ומחלות. ביחד עם בנה היא נרתמה ונחלצה לעזרת הרעבים והחולים. היא פיזרה כספים רבים לקניית לחם במצרים וכן דבלות של תאנים בקפריסין שחולקו בין עניי ירושלים. היא גם תרמה נברשת זהב לבית המקדש.

מסופר שבחג הסוכות היא היתה בונה סוכה גדולה וגבוהה בירושלים, וכל גדולי ירושלים היו באים לבקר אותה ולאחל לה חג שמח (תוספתא סוכה פ"א ה"א).

לאחרונה הארכיאולוגים טוענים שהם גילו בעיר דוד את הארמון של המלכה דן, כל אחד שמבקר בירושלים יכול לראות בעיניו את רחובות הלני המלכה ובנה מונבו המלך, אחד ליד השני.

השחקן טים טיבו, אותו הזכרנו בפתיחה כמי שהיה מנצל את פניו בתור "שלט פרסום" לפסוקי תנ"ך, כתב באחת הפעמים את המילים "משלי ג, ו" והם מובילים אותנו ישירות לפסוק "בכל דרכיך דעהו".

אם נרצה להגדיר את כל החידוש של תנועת החסידות, נוכל להגדיר אותו באמצעות הפסוק הזה שהוא מקפל וטומן בחובו את הכל.

מאז ומעולם יהודי ידע שכאשר הוא עושה מצוה הוא מתקשר עם הבורא, כשהוא מתפלל הוא מתקשר עם הקב"ה. כשאשה מדליקה נרות שבת היא יוצרת קשר עם הקב"ה. אבל החסידות חידשה שבכל מעשינו, כולל באכילה ושתייה, גם אז אפשר לעבוד את ה'. אם אדם עושה את כל הדברים הללו תוך שהוא זוכר שאת האוכל הזה העניק לו הקב"ה – הרי שהוא עובד את ה' גם בזמן האכילה.

לעבוד את ה' בשעת עשיית המצוה – הרי זה דבר פשוט ואין בו כל חידוש. אולם החידוש הוא שגם בזמן שאתה משחק על המגרש, אם אתה זוכר בשעת מעשה שהצלחה במשחק באה מאת הקב"ה – הרי שהמשחק עצמו הוא עבודת ה'.

בכל דרכיך דעהו!

(תורת מנחם' כרך לד עמ' 163, ועוד).

פרוייקט בחסות "משרד השלוחים"

הדברים על אחריות הכותב בלבד